

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Εικοστὴ καὶ τρίτη τοῦ μηνὸς Γεννάριου,
γιὰ τὴν Ντοῦζε τώρα κι' ὁ «Ρωμῆος» λιμάρει.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουινῆ

Ἐξακόσα σαράντα κι' ὀκτώ,
νταραβέρια πολλὰ 'στὸν Μικτό.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Κύτταξέ την... νὰ ἰ μᾶς πέρνει
μὲ κατάχρυσά φτερά,
καὶ μᾶς φέρνει καὶ μᾶς φέρνει
σὲ χρυστάλλινα νερά.

Ἐκεῖ λούζονται παρθέναις
γελασταῖς, στεφανωμέναις
μὲ τοῦ Βάκχου τὸν κισσὸ,
κι' ὅλαις κελαῖδουν μαζί
τὸν καιρὸ μας τὸν χρυσὸ
καὶ τὴν πλάσι, ποῦ δὲν ζῇ.

Ποῦ μᾶς πᾶς καὶ ποῦ μᾶς φέρνεις;
σ' ἐξυμνεῖ κι' ὁ Φασουλῆς,
σὲ μυρτιαῖς καὶ δάφναις γέρνεις,
Μοῦσα, Χάρις Ἰταλίας.

Ι.—Τί τσαμπουνᾶς, βρὲ Φασουλῆ;
Κακὴ ψυχρὴ σου 'μέρα,
αὐτὴν τὴν Ντοῦζε σοῦ 'μιλῶ, ποῦ 'βρίσκετ' ἐδῶ πέρα.
Ι.—Ἐπῆγες 'στὴν παράστασι;
Μὴν τὰ 'ρωτᾶς, κολλήγα,
ἔλωντας καὶ μὴ θέλωντας φανερικῶς ἐπῆγα.

Πρῶτα μὲ τὴν Φασουλῆ
τὸ συζήτησα πολὺ,
καὶ τῆς εἶπα καθαρά:
συλλογίσου, βρὲ κυρά,
πῶς δὲν θά'χωμε νὰ φάμε
ἂν 'στὴν Ἰταλίδα πάμε.

Σκέψου, τζόγια μου, καὶ κρῖνε
τοῦτος ὁ παρὼν καιρὸς,
ὁ καθ' ὅλα πονηρὸς,
πῶς κατάλληλος δὲν εἶναι

γιὰ τὴν Τέχνη, γιὰ τὴν Μοῦσα,
γιὰ παράδες καὶ γιὰ λούσα.

Τόσῃν ἐθελουσίαν
κι' ἀληθῇ φιλομουσίαν
ὁ καθείς τὴν ἐκτιμᾷ,
ὅμως ἔλα σκέψου πάλι
τὸν πεζότατο μπακάλη,
τὸν πεζότατο ψωμᾶ.

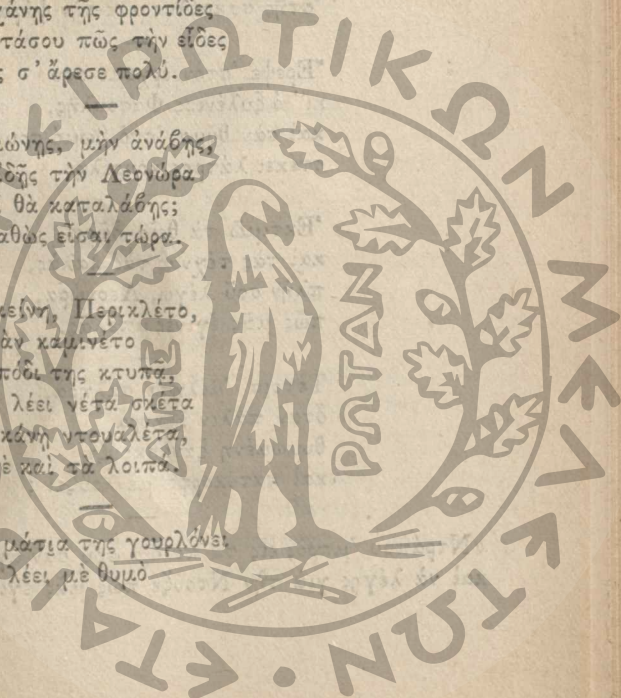
Βρὲ γυναῖκα σὲ καλὸ σου,
ἔλα 'λίγο 'στὸ μαγαλὸ σου,
μὴ τὰ μοῦτρα σου κρεμᾶς,
θέατρο δραχμῶν τριάντα
σοῦ τὸ λέω μιά γιὰ πάντα
πῶς δὲν εἶναι καὶ γιὰ 'μᾶς.

Γιὰ τὴν Ντοῦζε μὴ μὲ πνίγης
καὶ καυγάδες μὴ μ' ἀνοίγης
μὲ γεινάτι καὶ χολή,
μὴν ξεχάνης τῆς φροντίδας
καὶ φαντάσου πῶς τὴν εἶδες
καὶ πῶς σ' ἄρεσε πολὺ.

Μὴ θυμῶνης, μὴν ἀνάβης,
κι' ἂν ἰδῇς τὴν Λεονώρα
τάχα τί θὰ καταλάβῃς;
θᾶσαι καθὼς εἶσαι τώρα.

Πλὴν ἐκεῖνη, Περικλέτο,
ἄναψ σὰν καμινέτο
καὶ τὸ πόδι της κτυπᾷ,
καὶ μοῦ λέει νύστα σκέτα
πῶς θὰ κάνῃ ντουαλέτα,
ντεκολέ καὶ τὰ λοιπὰ.

Καὶ τὰ μάτια της γουρλώνει
καὶ μοῦ λέει μὲ θυμὸ

πῶς τὸ πᾶν ἀφιερώνει
γιὰ τῆς Τέχνης τὸν βωμό.

Ἵψος ἔλαβε τραχὺ,
ἔαπλωσε 'στὸν καναπέ,
καὶ μοῦ λέει μὲ τσιμπέ
πῶς θὰ πάη μοναχὴ
καὶ 'στὰς τρεῖς τὰς παραστάσεις
κι' αἵντε τρέχα νὰ τὴν πιάσης.

Καὶ μοῦ σέρνει τὸ σουρτουκο
καὶ μοῦ λέει: κούκου κούκο,
σήμερα χειραφεσία,
Φασουλὴ καλπομονεδα,
θέατρο, φιλομουσία,
Καίσαρነ, Μάγδα κι' Ἐδδα.

Ἴψεν, Σούδερμαν, Δουμάς,
δράματα ζωῆς μεγάλης,
κι' ἄς φωνάζει κι' ὁ μπακάλης
κι' ἄς φωνάζει κι' ὁ ψωμάς.

Θέλω τέχνην ἐγκυάλτε,
ντουαλέτα ντεκολτέ,
κι' ὅσο θέλεις σκουῖς σκουῖς,
θέλω Ντουῖζε, θέλω Ντουῖζε.

Τότε πιά κι' ἐγὼ, ζευζέκη,
θύμωσα κι' ἐπῆρα φόρα
καὶ τῆς εἶπα: Λεονώρα,
ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέχει.

Γιὰ παραίτα τὰ καπρίτσα
καὶ τὸ κάθε σου τερτίπι,
ὅλα τᾶχ' ἡ Ζαφειρίτσα,
Ντουῖζε μοναχὰ τῆς λείπει.

Νὰ καὶ τὰ παιδιὰ μὲ γρίνα
μὲς 'στὸ τόσο πατατράκα,
κι' ἄρχισαν νὰ λὲν κι' ἐκεῖνα:
«πάρε μὰς κι' ἐμὰς, μπαμπάκα».

Κι' εἶπα τότε: τί μὰς κάνεις,
δοξασμένη Λεονώρα;
ὦ σὺ Τέχνη, πού ξεσπάνεις
'στῆς σακούλας μὰς τὴν ψώρα.

Ἔρεψε 'στὸν ἐρχομό σου
κι' ὁ ξυλένιος Φασουλῆς,
καὶ σὰν θυμὰ 'στὸ βωμό σου
στέκει λάτρης κουρελῆς.

Ἐκτιμῶ τὰ θεῖα δῶρα
καὶ τὰς τέχνας τὰς καλὰς,
πλὴν σοῦ λέγω, Λεονώρα,
πῶς μὰς ἐγίνες μεπλάς.

Τέτοια 'μίλησα σκληρὰ,
ὅταν πάλιν ἡ κυρὰ
θυμωμένη ξανασκουῖζι
καὶ πατόκορφα μὲ λούζει:

«Ντράπου 'μπρός εἰς τὰ παιδιὰ σου σὰν ἀγροῖκος νὰ μιλάς
καὶ νὰ λέγῃς γιὰ τὴν Ντουῖζε πῶς μὰς ἐγίνε μεπλάς».

Κι' εἶπαν τὰ παιδιὰ μαζί:
νότρ παπᾶ μπουρζοαζί,
μὴ τὴν Τέχνην βλασφημῆς,
Ντουῖζε θέλομε κι' ἐμεῖς.

Τέλος πάντων ἄρον ἄρον μὲ τραβοῦν τὸν κακομοῖρη
'στὸ μεγάλο πανηγύρι,
'πῆραμε καὶ κουλουράκια γιὰ νὰ τρώμε σὰν πεινᾶμε
κι' ἐκλειδώσαμε τὸ σπῆτι κι' ἐκινήσαμε νὰ πᾶμε.

Βάλετε μὲς 'στὸ Θέατρο, τοὺς εἶπα τραγικούς,
κι' ἐμένα τὸν φιλόμουσον οἰκογενειακῶς.
'Ἐξ ἔρωτος φλεγόμεθα κι' ἀγάπης διαπύρου
πρὸς τὰ μεγάλα κι' ὑψηλὰ,
ὅμως δὲν ἔχομε ψιλὰ,
κι' ἐνέχυρο σὰς βάζομε τὸ χρέος τοῦ Φαλήρου.

Κι' ὁ θεατρῶνης, Περικλῆ, πρὸς οἰκτον ἐκινήθη
καὶ κάπως ἐλυπήθη,
καὶ μὲ δεήσεις γοεράς καὶ παρακάλια χίλια
ἐμπῆκε μέσα δωρεὰν
καὶ κατὰ τάξιν ἀραιὰν
πρῶτη προστάτις τῶν Μουσῶν κι' εὐπαίδευτη φαμίλια.

Ἐκάναν τόπο μερικοὶ
'στοῦ Φασουλῆ τὸν ἰμίλο,
κόσμος ἐδῶ, κόσμος ἐκεῖ,
δὲν ἔπεφτε κορόμηλο.

Μόλις ἐμπῆκα τᾶχ' ὡς κι' εἶπα καθ' ἑαυτὸν
γιὰ τοὺς παρὰς ποῦδ' ὡς πῶς δὲν ἐπῆγαν ἀδικα,
πλοῦτος, ἀνδρεία, ντιστεγκέ, χρυσὰ διπλωμάτων,
ἦλθαν κι' ἀπ' τ' Ἀναφιώτικα κι' ἀπὸ τὰ Πιθαράκια.

Μὲν ντιέ, μὲν ντιέ, τί τρικαντά,
σακάκια, σμόκινς, φράκα,
κι' ἀκουγες γύρω νὰ βροντᾶ
τριζάτη σακαράκα.

Ἀρσενικό καὶ θηλυκό λεφοῦσι στιθαγμένο
κι' ἐδῶθε κι' ἐκεῖ πέρα,
μὰ καὶ τὸν πολυέλειο τὸν εἶχαν ἀναμμένο
κι' ἔφεγγε σὰν ἡμέρα.

Κι' ἐγὼ τὸν κόσμον βλέπωντας ὀργῶντα 'στὰ καλὰ,
νᾶμα τῆς Τέχνης, ἔλεγα, τοὺς Μουσαλάτρας λούζε,
κι' ἡ πόρταις ἀνοίγονται καὶ κάτω καὶ ἦψα
κι' ἔκανες ντοῦς, βρὲ Περικλῆ, προτοῦ νὰ ἔγῃ τὴν Ντουῖ.

Κάτι σπουδαῖοι καὶ τρανοὶ
δὲν ἔβλεπαν μὲς 'στὴ σκηνή,
μὰ σοβαρὰ διαβάζανε τῆς Μάγδας τὸ βιβλίο,
λὲς κι' ἦτανε Σχολεῖο.

Ἀπάνω κάτω καὶ καρσὶ
μοντέλα Παρισιάνικα,
κι' ἡ Ντουῖζε 'θγῆκε, καὶ φαρσὶ
'μιλοῦσε τὰ Ταλιάνικα.

Ἐφεγγόβλησε ἦψηλ
μὲ χάρι καὶ μὲ λούσο,
κι' ἐπῆρα τότε τὸ γυαλὶ
κι' ἐκύνταζα ν' ἀκούσω.

Μ' ἐκεῖνα τὰ λυγίσματα, μ' ἐκείνον τὸν ἄερα τῆς
'πῆγα 'στὸν οὐρανὸ, ἐκεῖ ὅπου
κι' εἶπε, καθὼς 'κατάλαβα, 'στὸν γέρο τὸν πατέρα τῆς,
τὸν Σβάρτς τὸν Γερμανό:

Ὡ μίο πάντρε τραγικέ,
νὰ σοῦ 'μιλήσω θέλω,
ἐσπούλο Νέγρη; μὰ περκέ;
πόθερο Μπενιέλο!

Κι' ἐκεῖνος μὲ φωνὴ βαρεῖα
τῆς 'φώναξε: κὲ μπέλλε!
βίβα ἰλ βέκκιο ντὶ Μωρηᾶ,
κὲ ντίτσε παπαρόελε.

Κι' ἦλθε κι' ὁ Πάστορ ὁ παππᾶς,
τῆς Μάγδας ἐρωμένος,
κι' αὐτὸς εἰδήσεις χαρωπὰς
ἀνήγγειλ' ἐσπεισμένως:

Ἐκο λ' ἐρὸς ντὶ Τρίπολι, λὰ φῖορ ντὶ λεβάντε,
κὲ βιένε τριοφάντε.

Βίβα λ' ἐρὸς Τοντωρῆ, κὲ βένι, βίντι, βίτσι,
κι' ἡ Μάγδα τὸ κορίτσι
ἐφώναξε 'στὸν Πάστορα,
τὸν σεβαστὸν προγᾶστορα:

Ὡ! μίο σοσπίρο ἐ πάλπιτο, ἀμὲρ, ντελίτσια ἐ τζόγια,
καὶ δὲν μοῦ λὲς γιὰ τὸν Μικτὸ πῶς πάει 'στὰ Μεσόγεια;

Κι' ἡ πρώτη πράξις 'τέλειωσε κι' ἄρχισε κι' ἡ δευτέρα,
κι' εἶπεν ἡ Μάγδα, Περικλῆ, μὲ τόνον 'στὸν πατέρα:
Σὸν καντιντάτι, πάτερ μου, ὅτ' ἀνὰ οὐρανιστάλι,
ὀγδόντ' ἀξιωματικοὶ θὰ βάλουν κάλπαις πάλι.

Κι' ὁ γέρος εἶπε πρὸς αὐτὴν πετώντας τὸ καπέλο
μὲ φούρκα στρατιώτη:
πὲρ μπάκο! κὲ τερμπιλε νὲλ Τύρναβο ντουέλο
Λιμπρίτη-Λαπαθιώτη!

Ἦλθε κι' ὁ Κέλλερ, ἐραστής, πού παίζει τρίτο ρόλο,
ἕνα τσανάκι παστρικό,
κι' εἶπε μ' ἄλῃν Ἰταλικό:
'Ὡ ροντινέλλ' ἀμάμπιλε, ριμάστο Ράλλη σόλο,
ἄγουν ὁ Ράλλης ὁ πολὺς,
ὦ χελιδὼν μου προσφιλέ,
χωρὶς τὸν Νέγρη μόνος,
κι' εἶναι πικρὸς ὁ πόγος.

Κι' ἡ Μάγδα, τῆς σκηνῆς ψυχὴ,
ταῦτα λέγει μοναχῇ:
Φουτζίτο ἄνε Βάρσογλη! κὲ φόρτσα νὲλ ντεστίνο!
κι' ὁ Θεοδῶρς 'στὴν Κέρκυρα θὰ πάη καὶ 'στὴν Τήνο.

Καὶ πρὸς τὸν Κέλλερ ἔκραξε: Κέλλερ ἀγαπημένε,
περκέ Ντραγούμη Στέφανο σκισματικό ντιβέννε;
πῶς ὁ Δραγούμης ἐγίνε σκισματικό τούτέστι;
κι' ὁ Κέλλερ εἶπε πρὸς αὐτὴν,

τὴν Μάγδα του τὴν λατρευτὴν :
 ὦ ποδερέτο Στέφανο! τί συμφορὰς ὑπέστη!

Πρᾶξις τρίτη, λάμπ' ἡ Μάγδα σὰν τῶν Ἀθηνῶν τὸν ἥλιο
 καὶ φωνάζει: «μοῦτο μοῦτο πρεζιδέντε δὲλ κονσίλιο,»
 ἤγουν ὁ Πρωθυπουργός μας παίζει πρόσωπο βουβό
 καὶ γιὰ νὰ τοῦ πάρω λέξι μὴ ῥωτᾷς τὸ τί τραβῶ.

Κι' ἐγὼ τὴν χειροκρότησα, μπράβο τῆς ξεφωνίζω,
 καὶ λέγω: «Λεονώρα μου, γκράτσια πέρ λ' ἀβίζο,»
 ἤγουν θερμῶς σ' εὐχαριστῶ γιὰ τοῦτο τὸ μαντάτο,
 καὶ λέγε παρακάτω.

Κι' ἡ Μάγδα μὲ παραφορὰν
 φωνὴν ἀφίνει τρομεράν:
 «τί φάντασμα μὲ κυνηγᾷ, τί φάσμα μὲ διώκει;
 ποῖός εἶναι τοῦτος ὁ μακρὺς μὲ τὸ μεγάλο νύχι;
 ριουσιρὰ συντυασμὸ ντὶ Κόντε Θεοτόκη;
 τούτέστιν ὁ συνδυασμὸς τοῦ Κόντε θά' πετύχη;»
 Ξέρεις τοὺς Βασιλάκηδες πῶς τοὺς ἀφῆσαν ἔξω.
 Π.—Ξέρεις καὶ σὺ πῶς μελετῶ καλὰ νὰ σοῦ τῆς βρέξω.
 Φ.—Λένε πῶς δὲν ὑπέβαλαν ἀναφορὰν ἐγκαίρως
 καὶ μὴ ῥωτᾷς πῶς ἔγινε γι' αὐτὸ τὸ κάζ' ὁ γέρος.

Καὶ τότε κάποιος ἄγγελος, ποῦ μύριζε βαρέλι,
 ἴσ' τὴν Μάγδα ἀναγγέλλει
 πῶς βγήκαν οἱ Συνδυασμοὶ
 καὶ φέρνουν γύρα τὰ χωριά,
 κι' εὐθὺς τὴν ἐπίασαν σπασμοὶ
 κι' ἄλλαξε χρῶμα καὶ θωριὰ.

Τῆς εἶπαν πῶς ὁ Στρατηγός κι' ὁ τῶν πολέμων ἥρωας
 ὠμίλησε προχείρως
 ἴσ' τὸ Σάλεσι, ἴσ' τὸν Ὠρωπό,
 κι' ἡ Μάγδα φώναξε: «πῶ! πῶ!»

Τῆς εἶπαν, καθὼς ἐννοίωσα, βρὲ Περικλῆ κασσιῖδη,
 καὶ περὶ τοῦ Λεβίδου,
 πῶς βάζει κάλπη μόνος του, πῶς τὸν Παπποῦ παραίτησε,
 ἴσ' τὸν δρόμο τὸν ἀντάμωσε καὶ δὲν τὸν ἐχαίρετ' ἔτι.

Τῆς εἶπαν πῶς δὲν ἔγινε ἴσ' τοὺς δεκατρεῖς δεκτὸς
 ἐκεῖνος ποῦδινε φωτιά καὶ ἴσ' τὰ σθυσμένα σπέρτα,
 τῆς εἶπαν τρία σύμβολα πῶς ἔχει κι' ὁ Μικτός,
 οὐλίβο, μίρτο, λάουρο, δάφναις, ἐλθαῖς καὶ μύρτα.

Τῆς εἶπαν πῶς μ' ἀπονιὰ
 ἴσ' τὰ Σάλωνα σφάζουν ἀρνιά,
 Μαρία Πενταγιώτισα,
 καὶ τὸ Κορδόνι τὸ σφικτὸ
 ἀνοίξε σπῆτι τραντακτὸ
 εἰς τὴν Χρυσόσπηλιώτισα.

Τετάρτη πρᾶξις ἄρχισε κι' ἐδέσποζε σιγῇ,
 ἴσ' τὴν πρᾶξι τούτῃ φαίνεται πῶς γίνετ' ἐκλογὴ,
 κι' ἡ Μάγδα μπαίνει κόκκινη, πολὺ ζωηροτέρα,
 καὶ λέει ἴσ' τὸν πατέρα
 πῶς ἦλθε πρῶτος ὁ Σκουζές, Μινίστρος μὲ στερλίνα,
 εἰς τὸ γνωστὸν Ἡράκλειον ἀπέβω ἴσ' τὴν Ἀθήνα,
 ποῦ Γερμανοὶ τὸ κατοικοῦν μὲ γένεια καὶ μὲ μούσι,
 ποῦ καὶ τὸ τραῖνο σταματᾷ, πρὶν πάη ἴσ' τὸ Μαρούσι.

Κι' ὁ Σβάρτς, καθὼς κατάλαβα, κρᾶσις Γερμανικῇ,
 σὰν ἔμαθ' ἐκ τῆς κόρης του πῶς πρῶτος βγήκ' ἐκεῖ
 ἐκεῖνος ποῦ παρέδωκε διὰ νυκτὸς πρὸ χρόνων
 τὸν Χαμερστάιν, Περικλῆ, φυγόδικον Βαρόνον,
 τοῦλθαν τὰ φεγγαριάτικα κι' ὀργὴ τὸν πῆρε τόση,
 ποῦθγαλε τὸ πιστόλι του τὴν Μάγδα νὰ σκοτώσῃ.

Κι' ἐκεῖ ποῦ τὸ κορίτσι του τὸ βάζει ἴσ' τὸ μουσκέτο
 ἔξαφνα τοῦρχεται ταμπλᾶς, κι' ἀμέσως, Περικλέτο,
 ἔξαπλάνεται φαρδὺς πλατὺς μαζί μὲ τὸ πιστόλι
 κι' ἀνατριχίλασαν ὅλοι.

Κι' εἶδα τὸν γέρο
 νὰ πέφτῃ κάτω,
 σὲ νὸν ἐ βέρο
 ἐ μπὲν τροβάτο.

Κι' ἔτσι τὸ δράμα τέλειωσε κι' ἄδειασαν ὅλ' αἱ θέσεις
 κι' ὁ κόσμος ἔφυγε κι' ἐμεῖς κι' οἱ Πρίγκηπες τῆς Ἑσπίας
 κι' ἠκούσθη τότε δυνατὸς
 τῶν πληρωσάντων κοπετὸς.

Εἶσαι τρανὴ κυρά
 κι' ἀρτίστα ντὶ καρτέλο,
 καὶ κάθε φουκαρᾶ
 γανόνεις τὸ τσερβέλο.

Καὶ νηστικὸ γαλάντη
 ἡ τέχνη σου τραβᾷ,
 εἶσαι Μουσῶν διαμάντι,
 μὰ πέρνεις ἀκριβά.

Σκόντο κόλ σάνκβε μίο
 λ' ἀμὸρ κι' πόζι τὲ,
 κι' ἀφίνεις ντεκολτὲ
 κάθε ξερό ταμεῖο.

Τοὺς λάτρες τοῦ καλοῦ
 τοὺς βρῆκες μὲς ἴσ' τὴν ὥρα,
 μὰ πῆγαινε κι' ἄλλου,
 ἀντίο, Λεονώρα.

Π.—Ἀπ' ὅσα μοῦπες, Φασουλῆ, δὲν ἔχω νοιώσει σκάρπα.
 Φ.—Τί νὰ σοῦ κάνω, Περικλῆ; καταλεπτῶς σοῦ τᾶπα,
 κι' ἂν διόλου δὲν κατάλαβες, μήπως κι' ἐγὼ κατάλαβα;
 Π.—Ὅρσε λοιπὸν δατῶ κλωτσιαῖς γι' αὐτὰ τὰ θεοπάλαβα.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Εὐχαριστῶ κατὰ πολλὰ τὸν Σύλλογον τὸν φίλον
 τῶν εὐφρονούντων καὶ δεκτῶν Ἑυποροῦπαλλήλων
 γιὰ τὴν ἀγάπῃ ποῦδεῖξαν καὶ στοῦ «Ρωμηοῦ» τὴν πένα
 καὶ μέλος τῶν ἐπιτίμων ἐφήφισαν κι' ἐμένα.

Τοῦ Νίκου τοῦ Γεννηματᾶ τραγουδιὰ βγήκαν πρώτης,
 ποῦ σφύζει μέσα καὶ σπρίγᾷ διαθερμὸς νεότης,
 ἔρως ἐμπνέει φλογερὸς τοῦ ποιητοῦ τοὺς στίχους
 καὶ κλαίει καὶ παθαίνεται μὲ διαφόρους ἤχους.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
 ἴσ' τὸν Πανακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμὸς.